

Hlas olympijského vítěze

Optali jsme se zasloužilého mistra sportu JIRÍHO HAVLIŠE (1932) čím mu sport nejvíce prospěl.

„Přestal jsem kouřit“, odpověděl. „To byla podmínka, jinak by mě kluci do party nevezali. A v lodi byl kolotoč, že na kouření nebylo ani pomyslení. Jen proto jsem také Helsinky a olympijské vítězství nijak zvláště neregistroval, byl to pro mě závod jako každý jiný. Já totiž „Helsinky“ jel stokrát a možná tisíckrát předtím. Vlastně každý trénink byl mi otázkou „být či nebýt“, vydržet nebo zhasnout. Parťáci měli páru, váhu, sílu a nakonec měli i naveslováno víc než já. Takže každé zasednutí do lodě bylo závodem o přežití. Nakonec jsem si na tu rasovinu zvykl a myslím, že nám tam v Meilahti bylo všem stejně, říká se tomu radostná únava, chutná to však hodně kysele. Byla to makačka.“

— „Jó a k tomu kouření jsem se po letech vrátil. Ale jen jednou, na půlhodinku. Na rybách jsem zkusil zapálit si čibuk a odhánět tím kouřem a vůní komáry. To je stejně zajímavé, že u vody berou komáři víc než ryby. Nakonec jsem čibuk zahodil, komáři si na ten smrad rychle zvykli a já jej nesnesl. A tak jsem zůstal sportovcem, nekouřím.“

— „Co jsem měl na vodě nejraději? U vesla je dobře a veselo, když se posouváš kolem ostatních soupeřů a ztrácíš se jim z očí, když tě nevidí a ty si je hlídáš! Jenomže to někdy dá hodně rachoty a někdy o tu pozici musíš bojovat až do úplného vyžití. Ale každé vítězství blaží, splachuje únavu, reguluje dech, čistí srdce i hlavu. Je to lék na smutky, doktoři asi o něm ještě nevědí. I když jich veslovalo a vesluje hodně. Jen proto se stále k SVĚTU vracím.“